

24. NEONOVÁ NOC

Klára Klocová

Rozechvělými prsty si začal zapínat knoflíky košile. Doufal, že ho její ledový pach upokojí, ale marně. Stále cítil *její* teplo, *její* vůni...

Zatraceně, neměl to dělat. Neměl chodit do toho baru, neměl ji oslovit, neměl se nechat ukecat k téhle intimní návštěvě zdejšího hostelu.

Ale udělal to.

Rád by řekl, že to bylo proto, jak byla krásná, přesně jeho typ, tak křehká a jemná a zároveň trochu ujetá.

Rád by řekl, že ho okouzila myšlenka na noc s ženou, která neví, čím ve skutečnosti je.

Rád by si našel nějakou výmluvu, na kterou by to všechno mohl svést.

Jenže nemohl. Protože to všechno byla jen a jen jeho pýcha. Falešný pocit moci nad něčím, co si myslel, že ho bude navěky ovládat a co se, jak se zdálo, teď podvolovalo jeho vůli. Konečně, jak dlouho už žil ve městě, aniž by okusil lidskou krev? Týdny? Měsíce? A bez nehody, bez přešlapu. Měl byt, práci, dokonce i pár známých, kteří sice neznali pravdu, ale co na tom sešlo? Nesežral je, a to bylo hlavní.

Tak proč by si po té věčnosti odříkání a opatrnosti nemohl znovu užít trochu té dámské společnosti? Byl na to dost silný, byl na to připravený, byl...

Nebyl.

Vůbec nebyl.

Protože tu bylo teplo jejího těla a hebkost jejích neonově modrých vlasů a vůně, u všech pekel, ta lákavá a úžasně hřejivá vůně, která se každým okamžikem její rozkoše jen násobila. Nedokázal se tomu bránit. Nedokázal se bránit těm představám, jak snadné by bylo sklonit se v náznak polibku a místo toho jí dlouhými zuby prokousnout hrdlo...

„Už odcházíš?“ Neonově modré vlasy se vynořily zpod pokrývek a přinesly s sebou další vlnu lahodné vůně rozproušené krve.

Ostře se nadechl mezi zuby, aby ovládl touhu vrhnout se zpátky k posteli. Dával si přitom dobrý pozor, aby jeho dlouhé špičáky zůstaly bezpečně z dívčina dohledu. Pomáhalo mu to soustředit se. Soustředit se na to, že se ovládá. Že je ještě alespoň trochu člověk.

Odhodlaně zapnul poslední knoflík košile a vstal.

„Ano,“ odušil a nacvičeně pomalým krokem, který stále působil jako lidský, vyrazil ke dveřím.

„Ale vždyť jsme se ještě nedostali k tomu hlavnímu,“ stěžovala si dívka, v hlase hravost, kterou však jasně prosakovala nevole. „Jestli jsi dost chlap.“

Ostře se zasmál. Uměl ženy potěšit desítkami způsoby, ale tímhle ne. Už roky ne. Od té doby, co se stal upírem a jeho srdce přestalo bít.

„Musím jít,“ trval si na svém. Položil ruku na kliku, sevřel ji prsty. Ještě chvíli a bude...

„Hele,“ začala dívka, najednou nečekaně smířeně, skoro vlídně, „je v pohodě, jestli se bojíš.“

Zarazil se. Neměl to dělat. Jenže v ten moment jako by mu jeho tělo přestalo patřit. Slyšel, *cítil*, jak se za ním pohnula, jak její tep zpomalil.

„Fakt. Můžem o tom nejdřív hodit řeč. Jen tak. Dáme třeba pivo a pokecáme.“

Když neodpověděl, povzdechla si. „Nejseš můj první. Třeba bych ti mohla...“

Odtrhla pokrývku a vstala.

A v ten moment jeho svět potemněl a zůstala jen ta vůně, lákavá, lahodná, *živá* ...

Jeho prsty se sevřely s takovou silou, až klika zapraštěla.

NEONOVÁ NOC (KLÁRA KLOCOVÁ)

Byla blízko, tak blízko. Proč si v tom vlastně brání? Proč odolává volání krve? Nikdo neví, že je tady, nikdo sem nepřijde. Nezanechá po sobě stopy, až na jedinou, ale pro ni už bude příliš pozdě. Najdou ji tu bledou, nehybnou, vysátou...

Klika se pod jeho nepřírozenou silou začala ohýbat a kroutit.

Neuteče, neubrání se.

Tak dělej.

Otoč se.

Zabij ji.

Jeho sevření začalo pomaličku povolovat a jeho trup, ramena a hlava se pomalu obraceli zpět k bezbranné kořisti.

V tom se ale zarazil. Něco, snad jen stín střízlivé myšlenky, prorazilo mlhu, která mu zastírala mysl.

Tohle přece nechtěl.

Nechtěl lovit lidi.

Nechtěl být tou nemyslicí stvůrou, ve kterou ho před lety proměnili.

Nechtěl být zase sám.

Věky sám. Staletí sám. Navždy sám.

Ted' už ne.

Klika praskla, když s mocným trhnutím rozrazil dveře.

Jen vzdáleně zaslechl dívčin výkřik, spíš překvapený než vyděšený, jen vzdáleně slyšel její srdce, jak se překotně rozpumpovalo, jen vzdáleně si uvědomoval, jak její vůně vyvanula na chodbu, jak slábne a slábne...

Ale on už byl pryč, daleko pryč a po schodech dolů a ven do noci.

Ven do sladké, neonové noci.

